

selvfølgelig ske paa en saadan Maade, at det stemmer med Loven. Altsaa, der er ikke nogen som helst Hjemmel til at gaa uden for denne, endsige til at gaa imod den, det kan der ikke være Tale om. Hvis det modsatte var Tilfældet, vilde man kunne forstaa de Ord: Skemaer, som skulle følges af Skatteyderne, saaledes, at Finansministeren havde Ret til at foreskrive hvad som helst, han vilde. Saa vilde man have tillagt ham en Suverænitæt, som det naturligvis hverken har været dette eller det andet Tings Mening at indføre. Jeg antager ogsaa, at alle Mennesker, ogsaa de ærede Ministre, ere enige om, at en Bestemmelse som den her omtalte er saaledes at forstaa, at hvad der paabydes, skal være overensstemmende med Loven. Nu er det værd at lægge Mærke til, at medens der i den Vejledning, som findes trykt paa anden Side af Skemaet, ellers gives meget gode og detaillerede Oplysninger, findes der her ikke et Ord om, at man ikke er pligtig at angive sin Formue. Nu beder jeg altsaa betænke, at der paa første Side af Skemaet findes en Anmodning om at angive baade Indtægt og Formue, men i den Vejledning, der er bag paa, staar der ikke et Ord om, at ingen er forpligtet til det sidste. Jeg kommer nu til det praktiske Spørgsmaal i denne Sag. Det praktiske Spørgsmaal er jo dette: Hvad er Følgen af, at man ikke udfylder Skemaets tre forskellige Rubrikker? Jeg har været nødsaget til at omtale hele Sagen ret udførligt, thi kun naar man kender den til Bunds, vil man kunne besvare dette Spørgsmaal paa rette Maade. Og det er dog meget vigtigt. Der er nemlig en Mængde Mennesker, som ikke har udfyldt de tre Rubrikker. Jeg har saaledes ikke villet bøje mig for noget, som jeg anser for aldeles urigtigt, og som ikke kan kræves af mig, og naar man har spurgt mig til Raads, har jeg ogsaa sagt, at jeg ikke mener, at man kan stille en saadan Fordring. Jeg spørger altsaa, hvad er Følgen? Jeg anser det for at være ganske umuligt, at Følgen skulde være den, at en Selvangivelse, som er summarisk, det vil sige ikke specificeret for de tre Rubra, skulde kunde kasseres, skulde af Ligningsmyndigheden betragtes som ikke indgivet, saaledes at Ligningsmyndigheden havde Ret til aldeles vilkaarligt at tilsidesætte, hvad der var anmeldt, og det, selv om svøvedkommende var i Stand til — hvad naturligvis saa at sige enhver vil være — til Punkt og Prikke og med fuld Nøjagtighed

at oplyse, at den angivne Sum var den rigtige. Jeg siger, at det er mig ganske utænkeligt, at Skatteyderne skulde være afskaarne fra at fordre en summarisk Angivelse tagen til Følge. Men til min store Overraskelse læser jeg i disse Dage et lige nylig udkommet Nr. af Ministerialtidenden, Nr. 7, som omhandler dette Spørgsmaal. Det er et Cirkulære til Skatteraadene, der er udgivet den 15. Februar. Maa jeg bemærke, at det er meget uheldigt, at mange offentlige Bekendtgørelser af denne Art udkomme saa sent. Dette Cirkulære, der er af 15. Februar og indeholder meget vigtige Besvarelser paa mange Spørgsmaal, er først udgivet den 4. Marts, altsaa 18—19 Dage efter, og det er først omdelt endnu en Ugestid senere, jeg fik det først i Lørdags. I dette Cirkulære findes der under Nr. 20 en Besvarelse af netop det Spørgsmaal, jeg her beskæftiger mig med. Det hedder nemlig, at „Skattedepartementet maa holde for, at det følger af Reglen i Lovens § 23, II, at en Selvangivelse for at være gyldig maa være affattet i Overensstemmelse med det af Finansministeren foreskrevne Skema“. § 23, II Stk., indeholder den Regel om Skemaerne, jeg før tillod mig at nævne. Jeg skal dog bemærke, at Skattedepartementet aabenbart er blevet en lille Smule bange for sin egen Afgørelse, thi umiddelbart derefter hedder det: „Da det imidlertid kan være betænkeligt at forkaste enhver Selvangivelse, der er behæftet med Mangler, selv om disse ere mindre væsentlige, . . . , overlades det de skattelignende Myndigheder i ethvert givet Tilfælde at afgøre, om en Selvangivelse kan tages for gyldig, uanset, at Skemaet ikke er fuldstændig udfyldt.“ Jeg maa sige, at dette tilfredsstillende mig aldeles ikke, jeg finder tværtimod, at denne Afgørelse er ganske urigtig. Maaske maa jeg i en Parentes indskyde, at det ellers gennemgaaende har været mig en stor Glæde at læse de Afgørelser, der ere trufne fra Skattedepartementets Side. Jeg finder, at baade den udgivne Vejledning og Besvarelserne af Spørgsmaalene vidne om stor Indsigt og en kendelig Bestræbelse for at være saa retfærdig som mulig. Det glæder mig at kunne udtale dette. Men jeg maa samtidig hævde, at der her er et Punkt, hvor jeg slet ikke kan være med. Det kan dog umulig gaa an, at den ene skattelignende Myndighed faar Lov til at se bort fra summarisk udfyldte Skemaer, medens den anden derimod følger dem. Paa den Maade kan man jo komme ind under for-